

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2232/2023
21.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Милош Радојевић и Александар Милуновић, адвокати из ..., против туженог „Дом здравља Крагујевац“ из Крагујевца, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3536/22 од 19.01.2023. године, у седници већа одржаној 21.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3536/22 од 19.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1628/21 од 07.04.2022. године, обавезан је тужени да исплати тужиоцу за период септембар 2018. године – јун 2021. године, на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора појединачно одређене новчане месечне износе са законском затезном каматом ближе одређено у изреци и да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 61.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3536/22 од 19.01.2023. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен наведени тужбени захтев тужиоца ради исплате на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, појединачно одређених новчаних месечних износа, са законском затезном каматом ближе одређених у изреци и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Испитујући побиијану пресуду у смислу члана 403. став 2. тачка 2., а у вези члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог запослен на радном месту ... са коефицијентом за обрачун плате 7,34. Тужена је у утуженом периоду тужиоцу обрачунавала плату множењем коефицијента радног места и прописане основице за обрачун зараде а после чега је целокупно обрачунату плату са увећањем и накнадама упоређивала са минималном зарадом и по потреби вршила корекцију до износа минималне зараде. У обрачунским листама у утуженом периоду тужена је исказала плату тужиоцу у висини минималне зараде, а у обрачунима зарада за утужени период нису приказани и обрачунати трошкови за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке је утврђен обрачун потраживане накнаде трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора у две варијанте. Прва варијанта је обрачуната према Општем колективном уговору („Службени гласник РС“ бр. 22/97... 31/01), а друга варијанта према Општем колективном уговору који је важио („Службени гласник РС“ број 50/08 ... 8/09 – Анекс II).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца, јер је закључио да тужиоцу припада право на накнаду трошкова регреса за коришћење годишњег одмора и трошкова за исхрану у току рада према првој варијанти обрачуна, имајући у виду да је тужиоцу зарада исплаћивана у висини минималне зараде, те да право на накнаду наведених трошкова који тужиоцу припадају по Закону о платама у државним органима и јавним службама није реализовано наведеном исплатом по том основу.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио тужбени захтев тужиоца за исплату наведених накнада, јер је закључио да су примања по основу накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора садржана у коефицијенту, као једном од елемената плате, па да не постоји основ за остваривање предметног права тужиоца садржан било у општем, било у посебном акту.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18 – аутентично тумачење), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, Аутономне

покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Према томе, како се на туженог примењују прописи о јавним службама, то се по оцени Врховног суда на зараде и друга примања запослених код тужене примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд налази да је тужиоцу износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиоцу исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић